

DANIELIN KIRJAN LISÄYKSET

SUSANNA

Susanna tuomitaan

A Babylonissa asui mies, jonka nimi oli Jojakim.

2. Hän otti vaimokseen Susannan, Hilkan tyttären, joka oli jumalaapelkäävä ja hyvin kaunis.

3. Myös Susannan vanhemmat olivat hurskaita, ja he olivat opettaneet tyttärtään elämään Mooseksen lain mukaan.

4. Jojakim oli hyvin rikas, ja hänellä oli talonsa vieressä puutarha. Juutalaisten oli tapana kokoontua hänen luonaan, koska hän oli arvossapidetyin heistä kaikista.

5. Sinä vuonna oli kaksi kansan vanhinta nimitetty tuomareiksi. Nämä olivat niitä, joista Valtias on sanonut: »Laittomuus levisi Babylonista, vanhimista ja tuomareista, jotka olivat johtavinaan kansaa.»

Jer. 23:15, 29:23

6. He olivat yhtenään Jojakimin talossa, ja kaikki, joilla oli oikeusasioita, tulivat sinne heidän puheilleen.

7. Puolilta päivin ihmiset aina lähtivät pois, ja sen jälkeen Susannalla oli tapana mennä kävelylle miehensä puutarhaan.

8. Nuo kaksi vanhinta katselivat joka päivä, kuinka Susanna meni puutarhaan ja käveli siellä, ja heissä syntyi himo.

9. Heidän ajatuksensa harhautuivat vääriille poluille, eivätkä he enää kohottaneet katsettaan taivasta kohti eivätkä välittäneet tuomioidensa oikeudenmukaisuudesta.

10. Molemmat halusivat Susannaa niin että olivat pakahtua, mutta he salasivat himonsa toisiltaan,

11. koska häpesivät kertoa, kuinka kiihkeästi he halusivat maata hänen kanssaan.

12. Joka päivä he seurasivat herkeämättä, milloin näkisivät hänet.

13. Eräänä päivänä he sanoivat toisilleen: »Mennään kotiin, nyt on päiväaterian

aika.» He lähtivät pois ja menivät kumpikin taholleen.

14. Niinpä he taas kohtasivat, ja udellessaan, miksi toinen oli palannut, he lopulta paljastivat himokkaat mielialunsa. Silloin he sopivat keskenään, mihin aikaan lähestyisivät Susannaa tämän ollessa yksin puutarhassa.

15. Miehet odottivat sopivaa tilaisuutta. Eräänä päivänä Susanna tuli tavalliseen tapaan puutarhaan vain kaksi palvelustyttyä mukanaan. Päivä oli helteinen, ja hänen teki mieli kylpeä ulkosalla.

16. Puutarhassahan ei ollut ketään – ainoastaan nuo vanhimmat, jotka olivat piilossa ja tirkistelivät häntä.

17. Susanna sanoi tytöille: »Tuokaa minulle öljyä ja tuoksuvoiteita ja sulkekaa puutarhan portit, että saan kylpeä.»

18. Tytöt tekivät niin kuin Susanna käski, panivat kiinni puutarhan portit ja menivät sivuportista hakemaan hänen haluamiaan tavaroita. He eivät huomanneet vanhimpia, koska nämä olivat piilossa.

19. Kun tytöt olivat menneet pois, vanhimmat nousivat piilostaan, ryntäsivät Susannan luo

20. ja sanoivat: »Puutarhan portit ovat kiinni, eikä kukaan näe meitä. Me haluamme sinut – tee mitä tahdomme ja makaa kanssamme.»

21. Jos kieltäydyt, me todistamme sinua vastaan. Sanomme, että täällä oli nuori mies sinun kanssasi ja että sinä siksi lähetit tytöt pois.»

22. »Olen ansassa», Susanna parahti. »Jos suostun, hankin itselleni kuolemantuomion, ja jos en suostu, olen teidän armoillanne.»

3. Moos. 20:10; 5. Moos. 22:22; Joh. 7:53–8:11

23. Parempi minun on kieltäytyä ja jäädä teidän valtaanne kuin tehdä syntiä Herran edessä.»

24. Hän huusi kovalla äänellä, mutta niin huusivat myös nuo kaksi vanhinta,

25. ja toinen heistä juoksi avaamaan puutarhan portin.

26. Kun puutarhasta kuului huutoa, talon väki ryntäsi sivuporteista katsomaan, mitä Susannalle oli sattunut.

27. Vanhimmat esittivät tarinansa, ja palvelijat tymistyiivät ja häpesivät emäntänsä puolesta, sillä hänestä ei koskaan ollut puhuttu mitään sellaista.

28. Kun kansaa seuraavana päivänä taas kokoontui Susannan miehen Jolakimin taloon, nuo kaksi vanhintakin tulivat paikalle. Susannan oli kuultava, niin he olivat rikolli-sessa mielellään päättäneet, ja he sanoivat väkijoukulle:

29. »Lähetäkää hakemaan tänne Susanna, Hiikian tytär, Jolakimin vaimo.» Susanna lähdettiin hakemaan,

30. ja hän tuli paikalle yhdessä vanhempiensa, lastensa ja kaikkien sukulaistensa kanssa.

31. Susanna oli kaunis ja hehkeä,

32. ja koska hänellä oli huntu kasvoil-laan, nuo kaksi roistoa käskivät riisua sen voidakseen täysin nauttia hänen kauneu-destaan.

33. Susannan omaiset ja kaikki, jotka hä-net näkivät, puhkesivat itkuun.

34. Molemmat vanhimmat astuivat kan-san eteen ja panivat kätensä hänen päänsä päälle*,

3. Moos. 24:14

35. mutta Susanna katsoi itkien taivaalle, sillä hän luotti vakaasti Herraan.

36. Vanhimmat sanoivat: »Kun me olimme kaksistaan kävelemässä puutarhassa, tämä nainen tuli sinne kahden palvelustyt-tönsä kanssa. Hän käski sulkea puutarhan portit ja toimitti sitten tytöt pois,

37. ja kohta sinne tuli jostakin piilosta nuori mies, ja he kävivät pitkäkseen.

38. Me olimme puutarhan puolella, mutta kun huomasiimme heidän rikolliset toimen-sa, riensimme heti heidän luokseen

39. ja näimme heidän makaavan sylik-käin. Miestä emme saaneet otetuksi kiinni, koska hän oli meitä voimakkaampi; hän avasi portin ja ryntäsi pois.

40. Mutta tämän naisen me saimme. Me kysyimme häneltä, kuka se nuori mies oli,

41. mutta hän ei suostunut kertomaan sitä meille. Tämän me todistamme.»

Koska miehet olivat kansan vanhimpia ja tuomareita, paikalle kokoontuneet ihmiset uskoivat heitä, ja Susanna tuomittiin kuolemaan.

42. Silloin Susanna huusi kovalla äänellä: »Ikiaikojen Jumala, sinä joka tunnet salatut-kin ja tiedät kaiken ennen kuin se tapahtuu!

Dan. 2:20–22; Hepr. 4:13; Sir. 42:18,19

43. Sinä tiedät, että he todistivat val-heellisesti minua vastaan. Minun täytyy nyt kuolla, vaikka en ole tehnyt mitään sellai-sia, mistä nämä miehet pahuudessaan mi-nua syyttivät.»

Daniel pelastaa Susannan

44. Herra kuuli rukouksen.

45. Kun Susannaa vietiin surmattavaksi, Jumala herätti Daniel-nimisessä nuoressa pojassa pyhän hengen,

Dan. 4:5, 5:14

46. ja hän huusi kovalla äänellä: »Minä olen syytön hänen vereensä!»*

47. Kaikki kääntyivät katsomaan ja kysyi-vät häneltä: »Mitä sinä puhut?»

48. Daniel astui heidän keskelleen ja sa-noi: »Näinkö tyhmiä te olette, israelilaiset? Tuomitsitte kansanne tyttären oikopäättä, asiaa tutkimatta ja totuutta selvittämättä.

5. Moos. 19:18

49. Palatkaa oikeuspaikalle! Nuo miehet todistivat valheellisesti häntä vastaan.»

50. Kaikki lähtivät kiireesti takaisin, ja pe-rille päästyä vanhimmat sanoivat Danielille: »Tule tänne, istuudu meidän joukkoomme! Jumala on tehnyt sinusta vanhimpien ver-taisen. Kerro nyt, mitä sinulla on mielessä-si.»

Job 32:7–9; Viis. 4:8,9

51. Daniel sanoi heille: »Erottakaa miehet kauas toisistaan. Minä kuulustelen heitä.»

52. Kun miehet oli viety erilleen, Daniel kutsui toisen luokseen ja sanoi: »Sinä olet tehnyt paha vanhuuden päiviisi saakka, mutta nyt joudut kasvatusten myös ennen tekemiesi syntien kanssa.

Sananl. 12:14

A 46 Ilmaus tarkoittaa irtisanoutumista väärästä tuomios-ta ja syyllisyydestä. Vrt. 5. Moos. 21:7,8, Matt. 27:24, Ap. t. 18:6.

A 34 Käsiin päällepaneminen on tässä avionrikkojan kivittämistä edeltävä ele. Vrt. 3. Moos. 24:14.